

VI. Frankrig.

Ved Loven af 23. April 1919 fastsattes en højeste effektiv Arbejdstid i industrielle og merkantile Virksomheder paa 8 Timer om Dagen eller 48 Timer om Ugen eller en tilsvarende Begrænsning beregnet for en længere Periode. Den nærmere Gennemførelse træffes ved ministerielle Anordninger efter Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Foruden de sædvanlige Undtagelsesbestemmelser findes i den franske Lov en Adgang til Overarbejde til Erstatning for tabt Arbejdstid. For Miner og Søfart gælder særlige Love af 1919.

Ifølge den sidste Report fra Direktøren for det internationale Arbejdsbureau er efter den almindelige Mening i Frankrig Undtagelserne i Loven af 1919 tilstrækkeligt vide til at møde Industriens Behov. Den i Juni tiltraadte franske Regering erklærede, at den vilde opretholde 8 Timers Arbejdsdagen, hvis Elasticitet Erfaringen har bevist, og som allerede har medført saa store Forbedringer i Arbejdernes materielle og moralske Vilkaar. Regeringen ønskede endvidere en snarlig Ratifikation af de paa Arbejdskonferencerne i Washington og Genève vedtagne Konventioner.

Arbejdsministeren har nu fremsat et Forslag om Ratificering i Deputeretkammeret.

VII. Holland.

Den 1. November 1919 gennemførtes en Lov om en 8 Timers Arbejdsdag og en 45 Timers Arbejdsuge. Ved en ny Lov af 20. Maj 1922 ændredes den højeste Arbejdstid til 8½ Time om Dagen og 48 Timer om Ugen. Loven gælder ikke for en Række Fag med særlige Arbejdstidsregler (Jernbaner, Bjergværker m. m.), samt Landbrug, Søfart, Fiskeri m. m. og personlig Tjenestegerning. For Hoteller og forskellige andre udenfor Industri og Haandværk faldende Virksomheder fastsætter selve Loven et højere Maksimum. Lovens Undtagelser er ikke mere vidtgaaende, end at Direktøren for det internationale Arbejdsbureau i sin sidste Aarsberetning udtaler, at den ny Lovs Bestemmelser sandsynligvis stadig er indenfor Washington Konventionens Grænser, og at Holland derfor ikke er udelukket fra i Fremtiden at ratificere denne.

VIII. Belgien.

Ved en Lov af 14. Juni 1921, som traadte i Kraft den 1. Oktober 1921, fastsattes en daglig Maksimumstid af 8 Timer og en ugentlig Maksimumstid af 48 Timer.

Ved kongelige Anordninger kan fastsættes særlige Regler for Sæsonindustrier. Desuden kan der blandt andet ske Overskridelser af den almindelige Arbejdstid med Hensyn til Arbejder, der ikke kan opsættes, samt forberedende og supplerende Arbejder.

I Anledning af forskellig Kritik af Loven, som man blandt andet sagde var mere vidtgaaende end den franske, fremsatte den Deputerede Devèze et Forslag, som skulde moderere Loven, saaden ikke gik videre end Washington Overenskomsten. Forslaget forkastedes ligesom et senere Regeringsforslag, som havde til Hensigt at udvide Undtagelsesbestemmelserne.

IX. Schweiz.

Forbundsloven af 27. Juni 1919, som er en Ændringslov til Fabrikloven, giver Regler om 48 Timers Arbejdsugen i industrielle Virksomheder over en vis Størrelse. Desuden findes en særlig Lov af 6. Marts 1920, der giver Regler om en gennemsnitlig Arbejdsdag paa 8 Timer — beregnet for en Periode af 14 Dage — i Transportvirksomheder. Indenfor Haandværket findes Overenskomster mellem Arbejdere og Arbejdsgivere om 48 Timers Arbejde om Ugen, og endelig findes i Basel en lokal Lov om 8 Timers Arbejdsdag i de Virksomheder, som ikke hører under Forbundsloven.

I Juli 1922 vedtoges en Lov, hvorefter Adgangen til længere Arbejdstid i særlige Tilfælde udvidedes, og den længste Tid sattes op fra 52 til 54 Timer. Denne Lov bortfaldt imidlertid efter at være forkastet ved en Folkeafstemning i Februar 1924.

I 1922 havde 787 Virksomheder midlertidig Tilladelse til at arbejde 52 Timer om Ugen. Der er iøvrigt Adgang, hvor Nødvendigheden kræver det, til indtil 2 Timers dagligt Overarbejde indtil 80 Dage om Aaret, mod et Løntillæg paa 25 pCt.

Hvor stor Virkningen af Loven har været, vil ses af Statistikken fra et af de 4 Fabriktilsynsdistrikter (St. Gallen), hvor der i 1918, d. v. s. før Loven, i 69 pCt. af Virk-